

ATOMSZÍVŰ ASSZONY VALAHOL AZ ÓCEÁN VONULATÁBAN

1. TÖRÉKENY LENDÜLETŰNKBEN

mozdulatainkban könnyed némaság
lila ködben vártuk a megváltót
megmerevedtek
mikor a nap lefordult a kocsideszakárról
akkor esett a sárba egy szép kis gyermekfej
a sárfészekben
hol sohasem születik Messiás
a végelláthatatlan sártengerben
hol törékeny lendületemben
megmerevedek

2. EMLÉK No. 0581

az édes gyermekkor
a régmúlt idő
a kis piros naív poták
a vörösödő zsellérdombok
a tanyák
a falovak
a nagy zsíroskenyér-majszolások
a téli estéken
a havat hordó szelek
vidám birokra kelve
gyermekkacajjal fűtött szoba
szürke ikonokon vasárnap délelőtti templomba menetelés

3. ESŐBEN

esőcseppekkel arcomon
lelépek a fénylő betonról
sárba gázolok
üres lábnyomokba maradok
a hulló esővel beragyogva
ismeretlenül borul rám
a hegyekből
halk hívásuk
figyelem a vén bakákat kik
megfagytak az udvaron
seggükben pátcákkal
a levegőt bámulták szegények
de az eső csak tovább jön
mindent magával visz
végtelenül jön jön
búskomor szegfű-ólom-álmot hoz
sípjaimmal elmuzsikálva

*halálomkor röptömben majd
a mélységes óceán távolságaiba hullok
mert az esőt nem értem
magányos sima tengerekben
kövekkel kagylókkal elfedve
földöntúli kripta-tenyészet
szegfűélű álom az esőben
most a zene is kiálszik
percenként kószál
forog néma éjjeli lámpásokból
hőmpölygő varázshullámok alján
határozottan érzem hogy
kitör a nyár
az eső meg csak szitál
a fénylő betonon*

4. BALATON-NYÁR

(Kónya Juditnak)

*talpfáról
talpfára
talpfáról
talpfára
hosszú útra mentem
szerencsém nem lettem
talpfáról
talpfára.
bandukolgattam érzélgő
nyári éjjelen yudith lett a föld-ég
kitámasztott virágcserepek alján
Ilyenkor elhalkul a zsebongó élet
sötét lábnyomokon
még minden sötét
még a sötét is oly sötét
sötét korongja a napnak
ibolyántúlról sötétség
sötétben a távol
a sötétben elveszett
elnyelt szemcsékben
az éjjeli gyorsvonaton
ablaküveghez tapasztott arcomon
kicsapódó gyöngyerek
gyökértelenül
rohanó sötétség-mező az ablakon kívül
a vonatban emészedő emberek
gyereksírás zakatoló száguldás
sötéten menekülnék
magam elől
fájón kél bennem a mammutvirág
sötét lábnyomainkba térek
már ez a vers sem vers
csak fárasztó szóáradat*

5. A VÁROS

feketében jár az eget felé, kérelmeim ostromvára,
a gyárok kéményeinek őrlítő gáza, égi vizeken jár,
fehérsége láthatatlan szélből óvott arcán át vállaim
megmerevednek, idővel meg arcán át vállait
belepte kőszegény-zuzmó-nedve
most meg ökörszemait villogtatja
búja-baja ilyenkor tova szállogat

6. HÚGOMNAK

homokkővé dermedt
nyílt hasláncmirigyeken át
vissza kell nézned
sohasem szabadulhatsz
igavonó rőt sörényén
békanyálfoszlányok
örök ősz
has alatti izmaidban
befonódik
fodrosodó nász
gyorsuló ingerrohamok
meg a feneketlen félreértések
melyek béna kökörcsin-tragédiák
az augusztusi éjszakában
majd gyertya-romantika-hasadás
hulló korom-kárhozat
bájos barackjaimra
gyűszűvirágos mezőn
magzatgyulladás
feleletet sohanapján kapunk
mindketten egyformán
bágyadtan illanunk
egymást majd megtépázva
viszont is láthatjuk
hajadonságod útközben
elvesztetted
majd némán nézek rád:
ezek vagyunk hát
réz-ostor-kanóc-gyöpp
gyémánt gömbök árnyékában
naptalan kőkatlanokban
lélek bálványok sivatagában
kiégett villanások
gyómsavas erjedés
emészthetetlen gyóm-koszorú-növények
vér verítékben
lábnyomaidba arany avar

7. NAP-EZÜST-ZOMÁNC

különös árnyakká foszlott bennem a fény
különös hangok leptek meg
azután meg őt láttam
hangja jött felém
messziről
fáradt volt
némán suhant be bőröm alá
sokáig bámultam a sötétséget
különös árnyak szabadultak ki belőle
belém kapaszkodott
súgott valamit
akkor még nem tudtam hogy
Ő IS CSAK OLYAN MINT MÁS
a falakra nagy rongypokrócokat raktam
bearanyozott lábaival így lépegetett
a vörös szúnyog térelemében
különös árnyként föltűnt a múlt
a fekete vasárnapi virradat
pillantásainak örök dicsősége
ködös lidércálom-pillantása
melyben asszonyok közelítettek
fehér hosszú lepedőkbe süppedt arcokkal
tompá sugaras arcomba
különös sipító énekükbe révültem
viasz-tömjén-hínár-leány jött szelencével
vele a folyómederben találkoztam
hínárfövény-torlasz rabja volt
a fekete árnyak vonulatában tűnt el
különös délceg muzsika-organizmus:
KEVÉS VOLT AZ ÉLET AMIT KÍNÁLTATOK
mert minduntalan belebotlok
rohadó fatörzsekbe
rohanó lófejekbe
lebontott házakba
egy ködös fekete vasárnapra elkészültem
befestettem magam feketére
égszínekben vándoroltam
szívárványokba buktam
színtelen apró kristály-lánc röptében
megnyílt az úrkollosszus
a tárgyak darabokra hulltak
kőszőrszemek megvillantak
dinamit-habarcs fogaik megkoccantak
az úrszekrények szétrobbantak
szétmálló zuzmara-köpeny lett
a lovakból
a csirkékből
a házakból
a fákból

a fotelokból
a frizsider
a galériákból
a földnyelvekből
az emlékekből
tisztá szabályos mikrovilág
ősmolekula-atom-fövény-pázsit rendszer
hömpölygő szívmarás gubancok
minden örök és változtathatatlan szétmállott
borzadt molekulatömbökké
hasító-rézakác-fűszerlomb
szent szűzi kék királyfi a kossal
megnyílt az ősföld-anya
mély sötét hangok perdültek táncra belőle
különös hangokat tépett ösatyánk
lompos morajokkal karöltve
nap-ezüst-zománc
a megvadult föld simulni kezdett
Apokalipszis csontfogai
kérgesedő testhelyzetünkben
négyütemű sánc-bérc
nézésünkben majd csalánszemek
keserűn és szúrón
bélpoklosok fekély-szimfóniájaiba
nyáladzó lövedéktöltények
vígaszunk majd sok galambbal jön
szótöredékekben amelyek
lesuhannak völgyeinkbe
örömünk a kereszték hőjében párolog
nap nap után majd
békésen üldögélsz
a megszaggatott fűzfalombok alatt
hintaszékben
kötelenül
hústalanul
szépséges országok nyílnak
tengerek jönnek némán szóttanul
békésen áramló hullámjáték
örök csönd-béke-nyugalom
az Óceán hatalmasan

8. THE OCEAN

különös árnyként már csak ő létezik
elveszett talán az Óceán
hűvös vonulata alatt

talán az Óceánban
a mélységes csendjében
egyszer mégis előbukkan

